

-Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 09/03/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 60

Trong bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta, tất cả những chướng ngại, tai nạn đều do phiền não của chúng ta chiêu cảm, nếu không có nhân phiền não sẽ không có quả là tai nạn. Chúng ta đoạn trừ được phiền não thì chúng ta sẽ tiêu tai miễn nạn. Nguyên nhân của phiền não chính là chúng ta “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác của chúng ta không có những thứ này thì chúng ta sẽ không có phiền não. Chúng ta toàn tâm toàn lực làm mọi việc, việc tốt là do chúng sanh có phước, việc chưa tốt là do chúng sanh chưa đủ phước.

Hòa Thượng nói, ngày ngày, chúng ta đều đang tạo ra nghiệp của ba đường ác. Phật dạy chúng ta phải đoạn trừ tâm tham, đây là nguyên nhân căn bản là cội gốc của mọi phiền não. Trong chữ Hán, chữ tâm ở trên có ba chấm, bên dưới là đường cong, ba chấm giống như ba ngôi sao, đường cong giống như vàng trắng, chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Phật hay đọa vào trong ba đường ác cũng đều do tâm chúng ta hy sinh phụng hiến hay tâm chúng ta “*tự tư tự lợi*”. Phật dạy chúng ta đoạn tâm tham nhưng đa phần chúng ta chỉ đối đối tượng tham. Trước đây, chúng ta mong cầu danh vọng, vật chất ở thế gian, hiện tại, chúng ta tu hành nhưng chúng ta lại mong cầu địa vị trong Phật pháp. Có những người, sau khi tu hành một thời gian thì trở nên nổi tiếng, do vậy họ dần chìm đắm trong danh vọng lợi dưỡng.

Năm xưa, Thích Ca Mâu Ni Phật, phước đức trí tuệ viên mãn nhưng khi mất mùa, Ngài vẫn ba tháng ăn lúa dành cho ngựa cùng mọi người. Đây là Phật hòa vào “*hồng trần*”, cùng chịu khổ với chúng sanh. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta học Phật là chúng ta đã tình nguyện làm người thiệt thòi***”. Hiện tại, chúng ta được sống trong sự bảo trợ của quốc gia, sống trong xã hội an bình trong khi nhiều nơi trên thế giới, người dân vẫn phải sống trong cảnh tang tóc, do vậy chúng ta phải hy sinh phụng hiến vì người. Có người cho rằng sau 50 tuổi, sau 70 tuổi họ sẽ nỗ lực hy sinh phụng hiến nhưng khi đó chúng ta đã ngày ngày phải đối trị bệnh khổ. Chúng ta có cơ hội làm việc tốt thì chúng ta nên cố gắng, nỗ lực. Ngày trước, tôi có thể lay nhanh được 500 lay, hiện tại, tôi cố gắng lay nhanh cũng chỉ được 140 lay, cơ thể của tôi ngày càng yếu.

Hòa Thượng nói: “***Năm xưa, Ngũ Tổ truyền pháp cho Lục Tổ, khi đó Lục Tổ mới 24 tuổi, tuy Ngài không biết chữ nhưng Ngài có thể vì vị Tỳ Kheo Vô Tận Tạng giảng giải bộ Kinh Niết Bàn, giúp Tỳ Kheo Vô Tận Tạng khai ngộ. Khi đó, Lục Tổ đã có***

năng lực giáo hóa chúng sanh nhưng Ngài vẫn phải trốn trong đám thợ săn trong suốt 15 năm, cho nên người trải qua một đời bình lặng, không trải qua sự khảo nghiệm thì chắc chắn họ sẽ khó có thành tựu". Hòa Thượng phải ở nhờ trong nhà Cư sĩ Hàn trong 30 năm, mọi người đã xây dựng nơi đó thành Thư viện Hoa Tạng, sau khi bà Hàn Quán Trưởng vãng sanh thì người con của bà là Cao Quý Dân đã lấy lại nơi này, tất cả mọi người phải rời đi. Sau này, Hòa Thượng và mọi người di chuyển qua Úc Châu, Hòa Thượng luôn nói cảm ơn Cao Quý Dân, tất cả những việc đã xảy ra đều là việc tốt vì nếu ông không lấy lại nơi đó thì Ngài sẽ dính mắc ở Thư Viện Hoa Tạng, không đi ra nước ngoài để giúp chúng sanh.

Thời gian Hòa Thượng ở nhà cư sĩ Hàn Quán Trưởng, Ngài chỉ cần "*quản pháp tòa*", cố gắng học tập, trau dồi để giảng dạy cho mọi người, những việc khác do người khác quản lý, điều hành. Việc Hòa Thượng đi giảng ở đâu, đi như thế nào, ở nơi đâu đều do bà Hàn Quán Trưởng liên hệ, sắp xếp, đây là trợ duyên thù thắng giúp Ngài có thể tam bất quản, không quản tiền, không quản việc, không quản người từ khi Ngài 36 tuổi. Hòa Thượng từng nói một cách tự tại: "*Mấy mươi năm rồi tôi chưa đụng đến tiền!*". Hòa Thượng đã trải qua rất nhiều chướng ngại, khảo nghiệm những điều này đã giúp Ngài có được thành tựu.

Trong cuộc đời tu hành, chúng ta sẽ gặp những khảo nghiệm rất khó nhưng nghịch cảnh luôn là thuận duyên cho sự tu hành, tấn đạo của chúng ta. Nghịch cảnh luôn giúp chúng ta tăng tấn đạo nghiệp. Thuận cảnh sẽ bài mòn đi năng lực của chúng ta, khiến chúng ta lui sụt. Hòa Thượng nói: "***Người không trải qua trải nghiệm, rất khó có thể có thành tựu lớn***". "*Thành tựu lớn*" không phải là chúng ta được thỏa mãn "*danh vọng lợi dưỡng*" mà là việc chúng ta có thể vãng sanh. Lục Tổ phải ẩn trốn trong đám người đi săn 15 năm, Ngài ăn rau luộc trong nồi nước thịt, Ngài phải nấu thịt chúng sanh, trước khi nấu, Ngài chú nguyện cho chúng. Chúng ta chưa qua khảo nghiệm, chưa có sự dày vò của bệnh khổ thì chúng ta chưa có sự phản tỉnh cao độ.

Hòa Thượng nói: "***Người tu hành mà có tâm địa thanh tịnh thì tầm nhìn của họ sẽ rất rộng lớn, tràn đầy trí tuệ, họ có mục tiêu sau cùng là nhất định vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc vì vậy họ có thể chuyên tâm hành đạo***". Chúng ta phải tận tâm tận lực làm vì chúng sanh, không vương bận, dính mắc, tất cả mọi việc làm của chúng ta đều là từ bi xuất phương tiện.

Hòa Thượng nói: "***Trên Kinh Phật nói, tạo tội ngũ nghịch nhất định phải đọa ba đường ác, tội ngũ nghịch quy nạp lại chính là từ tham, sân, si. Chúng ta muốn đoạn trừ ba độc thì chúng ta phải nhìn cho thấu, buông xuống cho được***". Chúng ta nhìn thấu tất cả mọi sự, mọi việc là giả, không có gì bền vững, không có gì là thật. Hôm nay, chúng ta khoẻ mạnh nhưng ngày mai chúng ta có thể sẽ chết. Trên "***Kinh Kim Cang***" Phật nói: "***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng***

huyền bào ảnh”. Tất cả những thứ có hình tướng đều là hư vọng. Ngay đến thân của chúng ta cũng không thật. Hôm qua còn trẻ trung mà hôm nay chúng ta đã sắp già nua.

Chúng ta “**nhìn thấu**” thì chúng ta mới có thể “**buông xuống**” được. “**Danh vọng lợi dưỡng**” cũng chỉ là hư vọng. Thí dụ, hôm nay đủ duyên thì chúng ta làm hiệu trưởng, ngày mai không đủ duyên thì chúng ta làm cô giáo. Điều cốt lõi là chúng ta có thể phục vụ, có thể làm được việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta thường luôn dính chặt vào tham vọng, bá đồ của mình. Ngày trước, tôi xem một vở cải lương, có một người giúp việc đứng giữa nhà nói với mọi người: “**Làm gì thì làm chứ! Tôi cũng có thân phận trong cái nhà này chứ!**”. Chúng ta tự cho là mình có thân phận thì chúng ta đã dính vào thân phận đó. Bao đời nay, chúng ta khổ vì “**cái ta**”, “**cái của ta**”, chúng ta không nhìn thấu nên chúng ta không thể buông xuống. Chúng ta không thể buông xuống thì chúng ta sẽ lãng phí đời này, đời này chúng ta uổng phí, đời sau chúng ta sẽ rất khó gặp lại chánh pháp.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chân thật có thể quán chiếu được mọi thứ thì chúng ta có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, phiền não sẽ không có chỗ để sinh khởi hay ít nhất chúng ta cũng đấm bạc được với phiền não một cách tương đối nhanh**”. Trước đây, chúng ta thường buồn khổ trong ba ngày, hiện tại chúng ta đấm bạc được mọi sự, mọi việc nên chúng ta chỉ buồn vài tiếng.

Hòa Thượng nói: “**Khi chúng ta giảm nhẹ được phiền não thì chắc chắn chúng ta sẽ giảm nhẹ được chướng ngại của sự tu hành**”. “**Tu hành**” có thể hiểu một cách đơn giản là công cuộc thay đổi tự làm mới của chúng ta, chúng ta từ ích kỷ trở thành rộng rãi, tự tại; từ một phạm phu tội lỗi thành một người thuần tịnh, thuần thiện. Trước đây, chúng ta luôn cho mọi việc là thật nên khi chúng ta phải chia tay với người, với vật thì chúng ta sẽ cảm thấy đau khổ.

Hòa Thượng nói: “**Khi Phật giảng Kinh nói pháp, thiên nhân xuống rải hoa, đàn ca múa hát cúng dường Phật, việc này trên hình thức cũng giống như những hưởng thụ ở thế gian. Chúng ta xa lìa được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì đó là hưởng thụ chân thật. Chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì đó là phan duyên, chướng ngại**”. Chúng ta đừng phân biệt, chấp trước với mọi sự, mọi việc ở thế gian. Khi Thiên Nhân rải hoa cúng dường Phật Bồ Tát thì các Ngài không khởi tâm phân biệt. Chúng ta cảm thấy mình tu hành tốt nên được Thiên Nhân đến cúng dường thì lần sau, Ma sẽ đến quấy phá chúng ta. Thiên Nhân đến gảy đàn mà chúng ta phân biệt âm thanh hay, dở thì chúng ta đã dính vào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì mọi việc diễn ra ở thế gian không làm chúng ta động tâm, chúng ta không có chướng ngại.

Nhiều người tu hành dính mắc, khô cứng về mặt hình thức, họ cho rằng người tu hành không được làm một số việc nào đó nhưng họ không đối trị được tập khí xấu ác của chính mình như tham ăn, tham ngủ, tham danh vọng. Điều quan trọng là chúng ta phải

đổi trị được tâm tham. “*Tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” đều bắt đầu từ tâm tham.

Có những người thích hút thuốc, uống cà-phê, không có thì họ không chịu được, chúng ta không được để thứ gì trói buộc chúng ta, chúng ta không loại bỏ được tập khí thì chúng ta chưa thật sự tu hành. Chúng ta không loại trừ được những tập khí đời thường thì khi sinh tử đến thì chúng ta sẽ cảm thấy vô cùng khổ. Chúng ta lạy Phật hàng nghìn lạy, niệm Phật trong nhiều giờ, chúng ta tưởng mình tu hành tinh tấn nhưng nếu chúng ta chưa nhìn thấu thì chúng ta cũng không thể loại trừ được tập khí.

Hằng ngày, chúng ta tu hành điều quan trọng là chúng ta phải có năng lực quán chiếu. Thí dụ, khi tôi lạy Phật, lần nào mà đầu tôi không chạm đất thì tôi nhận ra ngay, tôi đổi trị bằng cách lạy thêm số lần mà đầu mình chưa chạm đất. Hằng ngày, chúng ta nói chuyện, trong lời của chúng ta có ý khoa chương, dẫn dụ người hay không? Chúng ta không được dẫn dụ người, chúng ta chỉ cần dùng tâm chân thành diễn giải Phật pháp bằng hành động, lời nói thì chúng sanh sẽ tiếp nhận. Chúng ta làm đúng như những gì chúng ta nói, nói đúng những gì chúng ta làm thì chúng sanh nhất định cảm động. Chúng sanh vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện, chúng ta dùng tâm thuần tịnh, thuần thiện thì tâm chúng ta sẽ tương đồng với tâm chúng sanh. Chúng ta dùng tâm thuần tịnh, thuần thiện để tổ chức một chương trình thì chúng ta nhất định thành công, chúng ta dùng tâm ảo danh, ảo vọng thì mọi người sẽ không tâm phục, khẩu phục từ trong nội tâm. Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc, chúng ta nhất định phải nhìn cho thấu, buông xuống cho được, mục tiêu sau cùng của cuộc đời tu hành chính là vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!